

פרק נציגים

ושבתה עד ה' אלוקיר ושמעת בקולו (ל, א)

לפעמים הקב"ה מAIR לאדם את דרכו אפילו על ידי בעלי חיים.

בספר "עini ה'" מספר הרב ד"ר מאיר ינקלר סיפור מדהים בעניין זה: דניאל אביר מתגורר באחד מפרורי העיר בני ברק. חזית הבניין שלו פונה לעבר העיר המאולצת בצפיפות, אולם מאחורי הבניין משתרע שדה פתוח, רחב ידיים. דניאל אוהב את מקוםו של ביתו, המשלב את התרונות הטמונה במנזרים בקרבת קהילה דתית גדולה, יחד עם המרחבים של השדות הסמוכים.

את הסיבות לכך שדניאל מעדוף את המרחבים הללו, היא שהם נוחים לו ולחות המחמד שלהם. דניאל לא מגדל בביתו כלב או חתול. יש לו תוכי גדול, יroke כנף ופטפטן! אולם, בדרך כלל לא תמצאו חיות חממד בדירות דתיים, ובוואדי שלא תוכים, אולם דניאל אוהב ציפורים מכל הסוגים. וכך שר מתגוררים בבית בקצה העיר, פחות אנשים עלולים להיות מוטדים מפרצוי הקרקורים הרעננים, התקפים את התוכי לפעמים.

כאשר רכש דניאל את התוכי שלו, הוא החליט ללמדו מילים או ביטויים שיתאים לנסיבות הדתית בה הוא גור. לאחר אילוף ממושך וסבלני, למד התוכי לומר "גוט שאבעס" ו"שמע ישראל", ובתשובה לשאלתו: "מה שלומך?" היה מшиб: "ברוך ה'".

mdi פעם הוטרדו אמןם, שכנו של דניאל מקרוריו של תוכי, אולם ההנהה שנג儒家 לילדי השכונה מן הציפור המשועשת, פיצתה אותם על המהומה והרעש.

יום אחד, עלה דניאל על גג ביתו, לבדוק את דוד המשמש שלו. זרם המים נחלש לאחרונה, ודניאל רצה לחסוך את התשלום לטכני, והחליט לנסות ולתקן את התקלה בעצמו. הוא עמד על הגג, והתוכי ישב על כתפו כרגיל. בעוד התוכי מקרע בקול: "ברוך ה' גוט שאבעס! שמע ישראל!" ניגש דניאל לפצע זרם מים מלאכת התקון, בשיטת "עשה זאת בעצמך". בעוד הוא מתעסק עם צינורות המים, פרץ לפצע זרם מים רותחים, והקפיצו לאחר. הוא אמןם היה זרייז די כדי להינצל מכויות, אולם התוכי נבהל כהוגן, והתעוף הרחק מן המקום. במרחק של קילומטר וחצי בעיר, בmarsch כדור רגל שומם, צנחה התוכי, המומם ומתושטש. באותו עת, פסע לו נתnal אלחנן לצד המגרש, כאשר הבחן לפצע עירימת נוצות בצע יroke עד.

הוא התקרב כדי לבדוק במה מדובר, ונדרם למראה התוכי, שהוא אמןם חי, אך חלש מאד. נתnal הוא שהtauורה בו הייתה: כמה ישמחו ילדי הקטנים למראה התוכי. ללא היסוס, אסף דניאל בידו את התוכי התושש, ולקח לביתו. לאחר מספר ימי טיפול מסור בבית משפחתי אלחנן, התחזק התוכי, ולקראת סוף השבוע שב לקרקר במלוא הבטחון. חלפו שבועייםNosferim, והוא החל "לדבר". בוקר אחד, החל התוכי קורא בקול: "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד"! נתnal לא האמין למשמע אדני. הוא עצר על מקומו. האמןם קראה הציפור קריית שמע? שאל את עצמו. לאחר מספר דקות קיבל את תשובה. התוכי שב על דבריו. ובכן, הוא לא טעה! הציפור אמןם קראה קריית שמע! לאחר שלושה ימים של קרייאות אלו, הרגיש נתnal שהוא המומם. "אלישבע", פנה לאשתו, "האם חשבת על כך שאפיו אני לא קורא קריית שמע - והנה לפני יצור - ציפור - הקוראת קריית שמע כל יום!"! נתnal לא יכול היה להרגע. למרות שלא היה דתי, ומעולם לא היה דתי, ידע מספיק כדי להכיר את מילוט קריית שמע. והמחשבה שציפור אמרת אותן הטרידה אותו ולא נתנה לו מנוח. לבסוף, אמר לאליشبּע שהוא חושב להתפלל שחרית בבית הכנסת המקומי, כדי לומר קריית שמע בבוקר. (לעתים השתתף בתפילות, וכך ידע שקריית שמע נאמרת בכל יום).

פרק נציגים

להפתעתו, לא רק שאלישׁבָע הסכימה לכך, היא בהחלט עודדה אותו. "כמובן שעלייך ללקת" אמרה, "התוכי יכול לומר 'שמע' בבית, אבל רק יהודי יכול לכת בבית הכנסת" ואמנם, נתנהל הלך בבית הכנסת, והרגיש שם כל כך טוב, עד שהחליט לשוב לחרת. תוך זמן קצר, הפרק לאחר מכן התפללים הקבועים במנין של הבוקר. לבסוף, החל נתנהל להרגיש מבויה כאשר הסיר את הכיפה מעל ראשו בתום התפילה, לאחר צאתו מבית הכנסת. יומ אחד השאיר אותה על ראשו, ושוב - להפתעתו - ביטהה אלישׁבָע את הסכמתה.

כך, בהדרגה, החליטו השנאים לסייע סעודתليل שבת עם המשפחה, כולל נרות דולקים וקידוש. מנהג זה הוביל אותם לרצות לשמר שבת כהילתה, ולבסוף להרחבת ידיעותיהם ביידוז. צמאונם לדעת עוד ועוד הביא את משפחחת אלחנן לסמינר של "ערכים" לזוגות צעירים. עבורם, חיזק הסמינר את המחויבות איתה חשו עוד קודם לכן. בסמינר הושמעו הרצאות שונות מפי צוות "ערכים", וכן התקיימו סדנאות שונות, אותן ביהלו מתנדבים מקומיים. אחד מהם היה דניאל אביר. במהלך הפסקה הקצרה, הסתובב דניאל בין המשתפים וערק היכרות קקרה איתה. הוא הציג עצמו בפני כל אחד, ואשר נתקל במישחו מן הסביבה, הזכיר את התוכי שנעלם לו. "האם רأית במקרה תוכי יירוק? לפני מספר חודשים נאבד לי...".

כאשר שמע נתנהל את דניאל שואל אנשים על התוכי, הבין מיד שבודאי זהו התוכי החדש "שלו". הוא לא אמר לדניאל דבר, משומש שלא רצה להזכירו, אך ייחד עם זאת בירר והשיג את שמו וכתובתו של דניאל. לחרת, שוחח נתנהל עם רב בית הכנסת שבשכונתו. "כבד הרב, האם עלי להזכיר את התוכי? כולנו מחבבים אותו כל כך, ואשתי ואני קשורים אליו במיוחד, משומש שדרכו מצאנו אתה דרך זרזה ליהדות".

הרבות התישב והסביר לו באורח רוח כי השבת אבידה הינה מצוה גדולה מן התורה (דברים כב: א-ג). "בטקופה זו הנר לומד ומתחזק בקיום המצאות, ולכן" הטעים הרב, "עליך להתייחס לכך כהזרמנות נפלאה לקיים מצוה חדשה. בנוסף לך", הוסיף הרב ואמר, "ציפור זו היא שהביאה לך שכלبني משפחتك חזרו בתשובה. האמן אין זה מן הצדך שתקיימו את מה שהتورה מלמדת אתכם, ותשיבו את התוכי לבני החוקים?"

נתנהל הסכימם.

למחרת, הביא את התוכי לדניאל, והסביר לו את השתלשלות העניים. דניאל שמח מאד על כך שהתוכי והשב לו, אך יותר מכך שמח כאשר נודע לו מה הספיק התוכי שלו לבצע בתקופת היעדרו. "ידעתי שזה רעיון טוב ללמד את התוכי שלי קריית שמע", אמר לננהל בסיפוק, "אך מעולם לא חלמתי עד כמה טוב הוא הרעיון!".

מקור: הרב שלמה לויינשטיין שליט"א

פרק נצבים